

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Հուսկ մեկնումի Զանգը երբոր հընչէ որոշ,
ըԶեգ լըֆեն ա'լ ամեն յոյս, մընաս անհար,
Թող ծածանի դեռ երազըդ որպէս դըրօշ
Նայուածֆիդ դէմ, որ չըսուգուիս Մութ վիհն ի վար:

Վաղը ես մեն ու միմակ,
Ի՞նչ պիտ' ընեմ Հողին տակն,
Միճել սիրտըս խաղաղի,
Ու մոխրանայ այս Կըրակն:

Այս լոյսին մէջ, կը խարխափեմ ե'ս հիմա,
Ու կ'որոնեմ՝ ինչ որ անգիւտ պիտ' մընայ,
Վաղն այս լոյսին մէջ դո'ւն պիտի խարխափես,
Եկուր դուն ալ՝ փըմտուէ, տանջուէ ու գընայ:

Մէկը ըլլա՛ր՝ ամենագէտ, ամենագօր,
Ու ըլլար Ան ամեն ցաւի մըխիթարիչ,
Ամեն էակ եւ ամեն իր ճըգտէր Անոր,
Իր մէջ գըտնէր՝ ծընող, ընկեր եւ Արարիչ:

Սիրեցի քեզ ամբողջ սըրտովս, ի՞նչ տըւիր բայց սիրոյս փո-
խան,
Կեանք, ծաղրեցիր իմ սէրը դուն և ըրիր զայն ոտքի կոխան.
Գիտցիր սակայն՝ քանի խաբես, քանի դաւես, քանի խոցես,
Սիրոյդ համար ես ամեն օր քիչ մ'աւելի պիտի մըխամ:

Կեանք ի՞նչ տըւիր՝ անհուն սիրոյն իմ փոխարէն,
Դեռ ըսպասե՛մ, տես վաթսուներեքս մը մըտեր.
— Նայէ բոպիկ մանկան անցած ճամբուն նորէն,
Ամեն արեան կաթիլին տեղ ծաղկած վարդեր:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ